

het dat Sebestyén Kuypers denken vooral in zijn thuisland verspreidde. Ds. D. Bakker, bezielde door Kuypers missiologie, was naar Nederlands-Indië getogen en had het verre oosten bekend gemaakt met de gereformeerde variant van het christendom.¹¹

De vier laureaten werden in de eigen pers bezongen op een toon, waaraan (bij alle ootmoed) zelfgenoegzaamheid niet vreemd was. Bij wijze van hommage drukten *De Standaard* en *De Heraut* zowel de toespraken van de erepromotores als de eredoctoren integraal af. De stichting van de Vrije Universiteit werd in dezelfde kranten letterlijk als een Godswonder bezongen. 'Onze trouwe God heeft de gebeden gehoord', constateerde *De Heraut* op 26 oktober 1930. 'De machtigste tegenstand deed haar niet verdwijnen. Niettegenstaande alle zwakte en strijd, gebrek en zonde, heeft Hij gespaard, uitbreiding gegeven en temidden van vrees is Hij nabij gekomen en heeft gesproken: "Vrees niet!"' Proza uit een voorbije tijd, een tijd die wel als 'verzuild' is omschreven: iedere stroming (rooms-katholiek, sociaal-democratisch, communistisch, protestants) kende haar eigen rit en gewoonten en vereerde haar eigen voormannen (vrouwen waren nog nauwelijks in tel). Zelfs de liberalen ontkwamen in die dagen niet aan grote woorden, zoals het eredoctoraat bewees dat, eveneens in 1930, in Leiden aan prinses Juliana werd uitgereikt. Nadat de prinses in drie vakken examen had gedaan, werd ze door koningin Wilhelmina gesommeerd zich aan andere taken te wijden. De prinses dreigde een geëeerd studente te worden, iets dat de jurist W. J. M. van Eysinga (een vurig orangist) *coûte que coûte* wilde voorkomen. Besloten werd Juliana een eredoctoraat in de letteren en de wijsbegeerte uit te reiken – een taak die historicus Johan Huizinga op 31 januari 1930 op zich nam. Indachtig de aloude band tussen Leiden, Nederland en Oranje sprak hij de prinses toe: 'In U, Koninklijke Hoogheid, eeren wij de telg van het Huis, welks lot en welks daden door de gansche geschiedenis van onzen staat en onze natie zijn heengeweven – wij de tijdelijke dragers van al de geestelijke verplichting, waarmee de eer van te behoren tot Nederland's oudste lichaam van wetenschap ons belaaft. De Leidsche Universiteit bezegelt hier opnieuw dien ouden band met het Vorstenhuis, die haar kostbaar en dierbaar is, om daarmede te toonen, dat haar historie, s'Lands historie, haar een levend ding is, dat haar heroïsche oorsprong uit Leiden's moed en Prins Willem's wijsheid nog heden kan richten en bezielen.'¹²